

רע"פ 2041/20 - עוביידה אבו ראס נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2041/20

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: עוביידה אבו ראס

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת בעפ"ג 65843-01-20 מיום 18.02.2020 שניתן על ידי כב' השופטים א' הלמן, י' שיטרית וג' צפריר

בשם המבקש: עו"ד מארון אבו נסאר

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטים א' הלמן, י' שיטרית, ג' צפריר) בעפ"ג 65843-01-20 מיום 18.2.2020, בו נתקבל ערעור המשיבה על גזר דינו של בית משפט השלום בנצרת (כב' השופטת ע' במביליה-אינשטיין) בת"פ 41776-05-19 מיום 6.1.2020.

רקע והליכים קודמים

1. המבקש הורשע על פי הודאתו, בביצוע העבירות הבאות: איומים (במספר מקרים), לפי סעיף 192 לחוק

עמוד 1

העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי סעיף 380 לחוק העונשין; תקיפה סתם (במספר מקרים), לפי סעיף 379 לחוק העונשין. העבירות בוצעו כלפי פלונית(להלן: המתלוננת) כאשר עבירת האיומים בוצעה גם כלפי חברתה.

2. על פי כתב האישום, המבקש ביצע מסכת ארוכה של מעשי איומים ואלימות כלפי המתלוננת, עימה הייתה לו היכרות קודמת. כתוצאה ממעשי המבקש נגרמו למתלוננת חבלות של ממש, במקביל איים המבקש על המתלוננת שלא תספר על מעשיו לאחרים. בנוסף, ניסה המבקש לקבל לידי את מספר הטלפון העדכני של המתלוננת באמצעות איומים על חברתה.

בית המשפט דן את המבקש לעונש של תשעה חודשי מאסר לריצוי בפועל והפעיל במצטבר עונש מאסר על תנאי לתקופה של שישה חודשים שהיה תלוי ועומד נגדו מתיק קודם, שהוטל עליו בגין ביצוע עבירות דומות כלפי המתלוננת (להלן: עונש מאסר המותנה). סך הכל הועמד עונשו של המבקש על חמישה עשר חודשים לריצוי בפועל. כמו כן הוטלו על המבקש מאסרים על תנאי, וחויב לפצות את המתלוננת בתשלום של ₪ 5,000 וחתימה על התחייבות.

המשיבה ערערה על קולת העונש בפני בית המשפט המחוזי. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המשיבה, ודן את המבקש לשמונה עשר חודשים לריצוי בפועל בגין העבירות בהן הורשע והפעיל במצטבר את עונש המאסר המותנה של שישה חודשים במצטבר, כך שסך הכל הועמד עונשו של המבקש על עשרים וארבעה חודשים לריצוי בפועל. ביהמ"ש הסביר את ההחמרה בענישה בכך ש"העונשים שהוטלו על המשיב הינם מקלים במידה ניכרת מהענישה שהיה ראוי להטיל עליו, אינם נותנים מענה לעקרון ההלימה וליתר השיקולים, לרבות שיקולי ההרתעה אשר מן הראוי ליתן עליהם את הדעת בעת גזירת דינו". בית המשפט הדגיש את המסוכנות הנשקפת מן המבקש כלפי המתלוננת על רקע יחסו האובססיבי כלפיה וכי הוא ממשיך לבצע עבירות כלפי המתלוננת חרף מאסרים בפועל ומאסרים על תנאי שהוטלו עליו ואלו לא מרתיעים אותו.

המבקש סבור כי עניינו מצדיק מתן רשות ומשכך הגיש את הבקשה שלפניו.

נימוקי הבקשה

3. לשיטת המבקש העונש שהושת עליו על ידי בית המשפט המחוזי סוטה סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות, וכי בית המשפט המחוזי טעה מ"שכמעט הכפיל את עונשו", וכי לא היה כלל מקום להתערבות בענישה, לבטח לא בצורה קיצונית כפי שנעשה.

דיון והכרעה

4. לאחר עיון בבקשה ונספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי"

תינתן רק במקרים חריגים כשעולה שאלה משפטית או ציבורית בעלת חשיבות כללית שחורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או במקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 1031/19 שלבי נ' מדינת ישראל (28.2.2019)). עניינו של המבקש אינו כזה. הבקשה שלפניי עוסקת בעניינו הפרטי של המבקש וממוקדת בחומרת העונש שנגזר עליו. עונשו של המבקש איננו סוטה ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת במקרים דומים, ולבטח שאינו סוטה במידה ניכרת (ראו והשוו: רע"פ 9543/16 מוחמד נ' מדינת ישראל (12.3.2017)). לא ניתן להתעלם מחומרתן של העבירות בהן הורשע המבקש. המבקש הפך את חייה של המתלוננת לסיוט מתמשך מזה מספר שנים, הוא פוגע בה ומאיים עליה, הכל על רקע יחסו האובססיבי כלפיה. לטעמי גם לאחר ההחמרה בעונשו של המבקש אין בכך כדי ליתן ביטוי הולם לחומרת מעשיו והצורך בהרתעתו לעתיד לבוא.

5. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"טבאדרהתש"פ (25.3.2020).

ש ו פ ט